

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hieraci Presbytero. 198.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

sexcenta alia, tam quæ commemoravi, quàm quæ prætermisi, bona procreare. Si quidem ille omnium rex captivam naturam non modò redemit: verum etiam ad summam honoris gradum euexit.

Esaiæ. 196.

Ex incomparabili Dei lenitate ac patientia socordiam materiam arripere minimè oportet: ne alioqui maiora, quàm quibus ignosci debeat, peccata utroque nomine perpetrare deprehendamus, hoc est, dum & stultè desidia & inertia laboramus, & diuinam benignitatem stultiùs contempnimus.

Theognosto Presbytero. 197.

Quòd quidem, nisi exitiosus ac sacrilegus Eusebius clarissimi viri Timothei ad virtutem impetus excidisset, eum toto orbe cognitum ac celebrem redditurus erat, prudentiam tuam minimè ignorare arbitrator. Quòd autem ne sic quidem citra gloriam è vita migraverit, verum ob præclarissimas virtutes ad omnibus prædicetur, hoc à nobis discite. Quòd si quid etiam admiratione dignum dicere opus est, haud tantam fortasse gloriam nominisque celebritatem obtinent, qui ad virtutem incitantur, ac coronam adipiscuntur, quantum ij, qui, cum prohibeantur, ac ne quidem quid sit virtus cogitare, nedum exequi permittantur, synceros tamen ipsius amatores se præbent. Nuda enim & aperta est, hæc mentis eorum exploratio est.

Hieraci Presbytero. 198.

Singularem quandam animi summifisionem tuam ex literæ, quas ad me dedisti, arguunt. Quòd si inficias ieris, dictum illud, quod, aliquid ex me scire cupiens, adiunxisti, te prodet. Sic enim locutus es, Me quoque omnium hominum postremum, ac velut abortivum doce, quidnam sit, cur Dens per Esaiam facturum se dixerit, ut ea peccantium scelera, quæ ad coccini similitudinem accederet, lanæ instar,

λειφθέντων αγαθών ποιητικόν. ὁ γὰρ τὸ πάντων βασιλεὺς, ἔ μόνον ἐλυβήσατο τὴν αἰχμαλωτευθεῖσαν φύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀκατάτακτον ἀνέγαγεν.

Ἡσαΐα, ρθϛ.

Οὐ γὰρ τὴν ἀνυπέβλητον τῆ θεῶ μακροθυμίαν, ὑπόθεσιν βαθυμίας ποιῆσθαι, ἵνα μὴ μείζονα συζητήσῃς καὶ ἀμφοῖν ἀμαρτάνοντες ἀλώμεν. τῷ τε ὀρθολόγως ἐραθυμικέαι, τῷ τε ὀρθολογώτερον τῆς χρηστότητος καταπεφοικηέαι.

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ. ρθϛ.

Ὅτι μὲν εἰ μὴ τὰς παρὰ τὸ ἀγαθὸν ὁρμὰς τῆ αἰδίου Τιμοθέου ὀλιπήλειος Εὐσεβίου ἐξέκοπτεν οἰκουμένην ἀν καὶ ἀγαθήν ἀνθρώπων ἐποίησεν, οἶμαι μὴ ἀμφισβῆλαι τὴν σὺν σὺν ἐσιν, ὅτι δὲ ἔδὲ ἔπας ἀκλεῖς τοῦ βίου κατέπρεψεν, ἀλλ' ὑπὸ πάντων ἑπι τοῖς καλλίστοις ἀδούδμος, τῷτο παρ' ἑμὲ μάνθανε. εἰ δὲ γὰρ ἢ καὶ θαυμάζον εἶπεν, τὰ γὰρ ἔχ' ἔπας εἰσὶν εὐδούκιμοι, οἱ παρὰ ἀρετῶν ἀλειφόμενοι, καὶ τεφανῆται γενόμενοι, ὡς οἱ καλυόμενοι μὲν, καὶ μὴ δὲ τί ἔστιν ἀρετῆ ἐνοήσασιν συγχωρέμενοι, μή τι γὰρ ὀρθολογία εἶραται δὲ γνήσιοι ταύτης ἀναφανόμενοι. γυμνὴ γὰρ ἔστιν αὐτῆ τῆς ἀγαθοῦ αὐτῆς ἢ βάσιμος.

Ἱερακί πρεσβυτέρῳ. ρθιϛ.

Ταπεινωφροσύνῃ ὑποβάλλουσα κατηγορεῖ σου τὸ γραφεῖν σοι παρὰ ἐμὲ γράμμα. εἰ δὲ ἀρήσατο, ἐλέγξει σε καὶ αὐτὴ ἢ ῥήσις, ὡς μαθεῖν τι παρ' ἐμὲ βυληθεῖς, συνέπλεξας. ἔφης γὰρ ὅτι ἔχατην πάντων ὄντα, καὶ ὡσπερ ἐκβώμα, δίδαξον καὶ ἐμὲ, τί δὴ ποτε ὁ θεὸς ἀπὸ Ησαΐα, τὰ μὲν ὡς κόκκινον ἀμαρτήματα τῷ μετανοοῦντων ὡς ἔλεον λευκίην ἐφῆ. τὰ δὲ ὡς φοινικῶν ὡς χόρια.

χρόνα. ἐγὼ δὲ θαυμάσιος σου τίμω πα-
πεινοφροσύνην, καὶ ὅτι τὸ μέγιστον τῶ
Παύλου πλεονέκτημα, ὡς περ ἀφ' ἑ-
δήμα ἀπέδρασε. καὶ κείνος γὰρ ἐκ βωμά-
του ἐαυτὸν ἔλεγε, καὶ τοὶ τὰ ἕξαμ-
βλωβήλια ἀναμορφῶν, καὶ δεύτερον ὠ-
δίοντα, τὰς θείας χαρὰς τῆς μη-
δυσπώσαστα. ὅτι τίμω ἐπιμύειαν σω-
πέρας βαδίζω. φημὶ τοίνυν, ὅτι
ἐπιγέλατο, τὰ μὲν ἄκρα μέσως. τὰ
δὲ μέσα ἄκρας θεωρεῖται.

Πέτρο μονάζοντι. 199.

quæ autem phœniceum colorem referrēt,
niuis in modum dealbaret. Ego verò hu-
militatem tuam admiratus, quòdque ma-
xima Pauli prærogatiua, non secus ac dia-
demate quodam caput tuum cinxisti (nã
& ille abortiuum se esse assererat, cùm ta-
men ipse abortiuos fœtus, qui diuinas no-
tas minimè seruauerant, refingeret, ac de-
nudò parturiret) ad quæstionis explicatio-
nem breuiter me conferam. Aio igitur his
verbis hoc ipsum velle, se extrema quidē
mediocriter, media autem summopere
curaturum esse.

Petro Monacho. 199.

Οὐ γὰρ, μακάριε, πάντα ἑπιέναι
ἀναρχιούτοις καὶ ἀκρατέσι τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς, ἀλλὰ χαλινὸν αὐτοῖς ἐμβάλλ-
ειν τίμω αἰδῶ. ἵνα μὴ δίκην ὑπερον-
δοῖσθαι τῆς ποικίλης ὀπιθυμίας, καὶ
ταῦθα δημῶν χαλεπώτερον καλεῖται
νέσις, καὶ μακίστησι τίμω ἀφρονίαι, καὶ
τὸν τῆς φύσεως λιθρὰ, φημὶ δὲ τὸν
ὑπὸν πωροχωννύσσης, καὶ πελαγίζῃν
αἰεὶ καὶ κενεῖν πωροχωννύσσης. διὸ καὶ
ὁ σωτὴρ φράγματι ἡμᾶς ἀπαλλάτ-
τον, καὶ πόνων ἀειψῶν, ἵνα ἀνευ τῶ τῆς
σαφροσύνης ἑαυτῶν ἀφρονίᾳ ἡμᾶς βυ-
λιθρῶν τῆς ἀειψῶν ὄρα. ἀσπιδι-
ζόντων, ἀμύχανον κίλασιν ἠπέλιπτε-
μάλις. μὲν τίμω ῥίξαι ἀνατέλλον τῆ
πύθης, ἐπειτα δὲ ἵνα μὴ τρωθέντες τῶ
ἐκ τῆς θέας βέλει, νόσον δυσίατον ἢ
καὶ ἀνίατον ἐαυτοῖς κατασιευάσωμεν.
ἢ μόνον γὰρ χαλεπώτερον, ἀλλὰ καὶ
εὐκολώτερον, ὁ μὴ ὄραν, ἀειψῶν τῆς
ὀπιθυμίας.

Λαμπέτιω ἑπισκόπῳ ἀφ' ἡμῶν τῶ
ἀει Ζωσίμου. 200.

Impudentibus atque intemperantibus
oculis omnia perlustrare, vir beate, haud-
quaquam oportet: verum pudoris frænum
ipsis iniicere: ne alioqui posthac improbæ
cupiditatis pœnas pendamus, quæ animū
in hac quoque vita carnificibus quibusuis
acerbius lacerat, & cruētat, ac nature por-
tum, hoc est somnum, velut aggesta humo
obstruit, efficitque vt perpetuis fluctibus
iactemur, ac laboremus. Eaque etiam de
causa Saluator, negotiis molestiisq; ad
superuacaneis laboribus nos liberans, at-
que absque iis castitatis studiū percurrero
nos cupiens, iis qui curiosis oculis aliquam
intueri student, atrocem pœnam denun-
ciauit: præsertim quidem id agens, vt vitij
radicem reprimat, deinde autem ne aspe-
ctus telo sauciati, grauem, aut etiam lethale-
m morbum nobis ipsis accerfamus. Non
modò enim puriùs atque integriùs, sed
etiam faciliùs, is qui non spectat, cupidi-
tatem vincet ac profligabit.

Lampetio Episcopo ob ea quæ de Zosimo
dicebantur. 200.

Ἀλλ' ἂν μὲν καὶ αὐτὸς κομῶν ὅτι
τοῖς ἀπίστοις γνωρίζοις, ἢ μὲν πωρο-
χωννύσσης τὸν λογιζομένον.

Θεοδοσίῳ ἑπισκόπῳ. 201.

Vehementer ipse quoque, ob ea, quæ
flagitiosè ac sceleratè fiunt, discrucior: at
non tamen de mente deiior.

Theodosio Episcopo. 201.

Τὸ μὲν μὴ καὶ αὐτὸν δίκην ἐπιέναι
Q q iij

Quòd ij, qui eadem scelera perpetrarūt,
Q q iij